

Arrest

nr. 90 986 van 5 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Duitse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 juli 2012 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BENOOT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2011 heeft verzoekster een aanvraag van een verklaring van inschrijving ingediend als werknemer. Bij het indienen van de aanvraag werd verzoekster verzocht binnen de drie maanden een arbeidscontract of een werkgeversattest voor te leggen.

Op 20 juni 2011 heeft verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ingediend en meer bepaald als echtgenoot van een burger van de Unie.

Aangezien verzoekster naliet de gevraagde stukken over te maken binnen de drie maanden, nam de burgemeester op 21 september 2011 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Aan verzoekster werd een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog de stukken voor te leggen.

Op 17 november 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart en aan verzoeker werd een F-kaart gegeven.

Op 4 juli 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van elk van verzoekers. Dit zijn thans de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 40, § 4, 1° en 42bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Verzoekers stellen dat de verwerende partij ervan uitgaat dat een persoon die onvrijwillig werkloos is geworden nog 6 maanden als werknemer kan worden beschouwd, doch dat het statuut van werknemer na 6 maanden automatisch verloren gaat. Verzoekers menen dat dit niet correct is. Het feit dat artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt dat het statuut ten minste 6 maanden behouden blijft, impliceert volgens verzoekers dat het statuut ook langer kan worden behouden en dat er geen sprake is van enig automatisme. Voorts stellen verzoekers dat verzoekster wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet en meer bepaald als werkzoekende. Verzoekster verwijst hiervoor naar de volgende stukken:

- Haar inschrijving als werkzoekende bij de VDAB van 14 september 2011
- Haar inschrijving als uitzendkracht bij Randstad Belgium
- Haar inschrijving als kandidaat huishoudelijke hulp bij Actief NV
- Stukken waaruit blijkt dat ze actief gezocht heeft naar een nieuwe tewerkstelling
- Haar attest van inburgering
- Twee arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid (maanden juni en juli 2012)

Verzoekster meent dat uit het gegeven dat zij al enkele maanden werkloos is, niet kan afgeleid worden dat zij geen reële kans maakt op tewerkstelling. Verzoekster stelt dat de huidige situatie op de arbeidsmarkt bijzonder moeilijk is en dit des te meer geldt voor personen van vreemde origine, doch dat het feit dat zij in juni en juli 2012 twee tijdelijke arbeidsovereenkomsten heeft afgesloten niet alleen aantoonbaar dat zij werkzoekende en werkwillende is, doch dat zij wel een degelijke kans maakt op tewerkstelling binnen de Belgische arbeidsmarkt.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste een jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan een jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

In casu blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij ervan uitgaat dat verzoekster onvrijwillig werkloos is geworden en dat zij onder artikel 42bis, § 1, 3° van de vreemdelingenwet valt, zodat zij ten minste het statuut van werknemer diende te behouden gedurende zes maanden. Voorts onderzoekt de verwerende partij of verzoekster als werkzoekende in toepassing van artikel 40, § 4, 1° recht heeft op een verblijf.

Artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld”

Dienaangaande stelt de verwerende partij zo verzoekster een reële kans zou maken op tewerkstelling binnen de Belgische arbeidsmarkt er verwacht zou mogen worden dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Daar waar verzoekster stelt dat artikel 42bis van de vreemdelingenwet niet automatisch tot gevolg heeft dat zij na het verstrijken van zes maanden niet meer als werkneemster dient te worden aanzien en dit omdat de woorden “ten minste” in deze bepaling staan, is de Raad van oordeel dat uit deze bepaling enkel kan afgeleid worden dat verzoekster zeker gedurende zes maanden nog dient aanzien te worden als werkneemster en dat het nadien aan de verwerende partij toekomt om te oordelen of ze verzoekster nog verder als werkneemster beschouwt. Uit de woorden “ten minste” lijkt het inderdaad dat verzoekster nog langer als werkneemster zou kunnen worden beschouwd, doch hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de verwerende partij niet zou mogen oordelen dat dit statuut, zo er reden toe zou zijn, een einde neemt na het verloop van zes maanden. *In casu* erkent verzoekster dat zij werkzoekende is, zodat de verwerende partij terecht heeft geoordeeld dat zij geen werkneemster meer is.

In tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen, handelt de verwerende partij niet bij wijze van automatisme, zulks blijkt onder meer uit de motivering van de bestreden beslissing waarin duidelijk wordt gesteld dat er een bijkomend onderzoek werd verricht.

Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de verwerende partij een verkeerde lezing geeft aan artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekster van oordeel is dat zij minstens als werkzoekende dient te worden beschouwd en hierbij verwijst naar stukken die ze bij haar verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat de stukken waarnaar verzoekster verwijst pas na de bestreden beslissing werden overgemaakt aan de verwerende partij, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. In het administratief dossier zijn verder geen stukken aanwezig waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoekster werkzoekende was. Rekening houdend met de stukken van het administratief dossier waarover de verwerende partij beschikte op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat verzoekster niet als werkzoekende kon worden beschouwd. Het staat verzoekster echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van de stukken waarover zij beschikt.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Aangezien het verblijf van verzoekster werd beëindigd en verzoeker een verblijf in functie van het verblijf van zijn echtgenote heeft verkregen, is het geenszins onredelijk van de verwerende partij om ook het verblijf van verzoeker te beëindigen. Verzoeker stelt zelf in het verzoekschrift dat zijn verblijf verbonden is aan het verblijf van zijn echtgenote. Hoe dan ook blijft verzoeker in gebreke om een rechtsregel of rechtsbeginsel aan te duiden die hij door de bestreden beslissing geschonden acht, zodat dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen ontvankelijk middel aanvoert tegen de bestreden beslissing.

Waar verzoeker echter aangeeft dat hij ook werkzoekende en werkwilbig is en hiervoor verwijst naar stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd, dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen aanvraag tot een verblijf als werkzoekende heeft ingediend doch enkel verzocht heeft om een verblijf in

functie van zijn echtgenote. Zo verzoeker meent in aanmerking te kunnen komen voor een verblijf als werkzoekende staat het hem vrij om een dergelijke aanvraag in te dienen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU